

VO CO DE?

Co vás v tomto díle čeká?

Článek bývalé, ale už zase současné
redaktorky

Charakteristika čerta

A další...

Úvodník

Držíte v rukou první a také poslední číslo časopisu Vo Co De v roce 2011. Najdete zde články jako jsou povedené slohové práce, ale také článek bývalé žákyně naší školy, Terezy Brožové, která se opět vrátila do naší redakce. ☺

Přejeme vám šťastné prožití svátků vánočních, hodně štěstí a úspěchů v roce 2012.

Vaše redakce

Čerti se vyskytují většinou u zdroje tepla, mají černý kožich zaprášený od popela a oblečení spálené a roztrhané.

Čertům začínají v době dospívání růst velké černé rohy a naroste jim i kopyto, což je znakem dospělého čerta. Z velkých červených úst na nás trčí červený, dlouhý jazyk.

Čerti nemají žádné kladné vlastnosti, jsou hrubí a jen pro zábavu týrají lidi. Čerti většinou nejsou moc chytrí, proto je lidé v pohádkách lehce obelstí.

Poscharnig Robert,IX.A

Klasická charakteristika zní, že je to zlý,krutý pekelník.Ale český domácí čert je jiný.

Jsou tu podobné znaky jako u evropských čertů:peklo,rohý,kopyta a ocasy,ale to je tak vše.

Náš český pekelný muž je líný,hloupý a některý,dalo by se říci, hodný.V pohádce *Hrátky s čertem* jsou vykresleni typičtí čeští čerti.

Mně osobně jsou čeští čerti milejší než ti krutí pekelníci z Německa.

Čert německý:

Čert český:

Popelka Jan, IX.A

Báje o vzniku zvířat, přírody a člověka

Vesmír byl ,země byla a vzájemně se odpuzovaly. Přesto však země ve vesmíru plula jako játrový knedlík v polévce. Bůh však nežil na zemi, ale ve vesmíru, no vlastně ani ne tak ve vesmíru, ale na vesmíru. Bůh v té době na vesmíru seděl jako na míči. Z toho místa vše řídil pohyb planet, den a noc, déšť a vítr a ještě mnoho podobných věcí, ale přesto neřídil život, neboť v té době žádný kromě života jeho samotného žádný nebyl. Bůh se ale necítil smutně asi proto ,že je to takový velikán. Jednoho dne to, ale bůh trochu přehnal s poryvem větru. Zašimraly ho nohy ,pak ruce a pak i v nose. A to vám byl ale problém ,bůh si tak kýchl,,že to proniklo i do vesmíru a rozpohybovalo planety. Ta nejmenší jménem Flora to nevydržela a začala padat. Padala a padala a najednou se jí do cesty připletla planeta země. Flora tím neřízeným pádem prorazila i atmosféru a spadla na zem.Flora byla nejúrodnější planetou, a proto když spadla, rozletěla se na biliony malých kousků, každý kousek spadl někam jinam a zabořil se do půdy. Najednou začaly růst stromy, květiny, ale ty začaly časem vadnout a stromy začaly usychat i přesto ,že je bůh deštěm zaléval . Pak dostal bůh nápad zařídil,aby se některé květiny

proměnily v žížaly a červy. Tím byla půda prohnována a zkyprěna. Květiny začaly růst a stromy přestaly usychat a zvířata mohla jíst, mohla se začít vyvíjet. Pak byl stvořen muž a pak žena a oni pak začali zvířata lovit. Lidé nevyhynuli. Všichni se pak měli skvěle. A víte co ,bůh to takhle dělá pořád ,léčí, učí a uzdravuje.

Jan Truneček, VII.B

Dobří holubi se vrací

S koncem minulého školního roku jsem musela opustit nejen naši časopisovou redakci, ve které po drobných peripetích vznikla výborná parta lidí, ale i „naši“ školu (je mi jasné, že nyní už je jenom vaše, nikoli moje). I když přiznávám, že kdykoli o ní mluvím--a to jen v kladných oznamovacích větách ☺--tak si od vás ten přívlastek vypůjčuji) ...

30. června se definitivně rozpadla i naše „slavná“ třída 9. B, na jejíž neopakovatelné hlášky a zážitky budeme vzpomínat nejen my, žáci, ale zcela jistě i učitelé... Ale to je nyní vedlejší...

Mým úkolem k návratu do týmu školního časopisu a externí spolupráci bylo popsat první dny v nové škole. Tak co by vás asi zajímalo?

Poslední prázdninový den jsem strávila ve společnosti své kamarádky, protože jsem se vrátila ze sportovního soustředění, doma na mě čekalo štěňátko (konečně!! -můj vysněný a vyprošený narozeninový dárek) a ona, jakožto zkušená psí „maminka“ se nabídla, že mi pomůže s tím

nejzákladnějším. „Fajn“, jenže odešla asi v osm hodin večer a co já, nezkušená osoba mám s tím kňučícím uzlíčkem udělat přes noc?!

Usnula jsem okolo jedné, ale nemůžu to všechno svádět na Kukyho (tohle jméno mě napadlo při prvním pohlédnutí na něj a už mu zůstalo...) protože se mi hlavou probíhaly nejrůznější myšlenky. Jací budou asi spolužáci?

Nebude to třída plná šprtů? A co teprve učitelé?! Nezaspím? Neztrapním se hned první den?... Když ne první, tak druhý, na tom nesejde...DOST!! KONEC! Co to blázním?!! Vždyť mám za sebou ty nejlepší prázdniny v životě a přede mnou jsou sice čtyři roky (...4? ☺) dřiny, ale bez kruhů pod očima z probdělé noci a s úsměvem na tváři to přece musí jít! OK, dobrou!”

Takže ráno jsem vstala, nasnídala se, umy...ale to vás asi nezajímá, prostě jsem se připravila do školy a vyrazila.

Zapomněla jsem se zmínit, že na rozřazovacích testech z angličtiny, které se konaly na konci května, jsem zahlédla kamarádku z raného dětství. Hned po příchodu domů jsem ji kontaktovala, protože to byl jediný člověk, kterého bych teoreticky (podle seznamu žáků vyvěšeného na dveřích) měla znát...Domluvily jsme se, že spolu obsadíme 4. lavici u okna... Jenže hned 1. září ráno mi napsala SMS, že jí ujel autobus, a tak nepojedeme spolu, odveze ji otec a ona na mě počká před školou... No, to to hezky začíná...! ----Do....(samozřejmě, že háje! ☺), jak to, že se ve mně, kovaném optimistovi, v posledních dnech probouzí zárodky pesimismu?!!

Nakonec optimismus v mém nitru přepral toho chlapce „misma pesiho“ (nebyl to moc těžký souboj, velké ztráty neutrpěl, protože „opti“ byl ve značné přesile a „pesi“ se zmohl pouze na defenzivu, která nakonec podlehla). A tak

všechno dopadlo dobře... S Hankou jsme se sešly včas, poznaly se, zavzpomínaly a usadily se do 3. lavice (malý odklon od původního plánu, protože 4. řada je úplně poslední a to se nám nelíbilo...) Postupem času jsem poznala i další spolužáky a musím říci, že mé obavy byly naprosto zbytečné. Náš kolektiv musí samozřejmě prověřit zub času a stmelit společně prožité úspěchy a neúspěchy, ale nyní mohu říci, že taková skvělá parta se asi dlouho nesešla. Horší to bylo s učiteli...

Ne, nebudu strašit ani vás, ani sebe. Musím konstatovat, že se všemi se dá nějakým způsobem najít společná řeč, většina se nám snaží vyjít vstříc a pomoci. U některých to chce v sobě probudit diplomata, jinde stačí jen dávat pozor v hodinách, nerušit výklad a učit se...

Celkově jsem zde spokojená. Sice se musím učit ☺ (význam tohoto slovo jsem na základní škole téměř nepoznala), nemám tolik času na své záliby, jako dřív, ale oproti tomu mám nové kamarády a hlavně: ZMĚNA JE ŽIVOT... ☺

Tereza Brožová, vloni 9.B, dnes 1.A MG Plzeň

Vánoce

Když se řekne slovo Vánoce, 80% dospělých lidí si řekne: „Cože? To už jsou zase?“ A docela je i chápu. Zejména ty, kteří mají rodinu a děti. Přeci jenom, co si budeme povídat, děti nejsou levná záležitost, obzvláště co se týče Vánoc. :) U menších dětí je to snazší, těm stačí hračka, nebo nějaký plyšák, ale takové Vánoce u pubertáků jsou daleko nákladnější. Jsme totiž mnohem vybíravější. Většinou chceme jen ty hodnotnější dárky, jako notebooky, počítače, telefony, značkové oblečení a podobně. Někdy není na škodu zamyslet se nad tím, jaké to je z perspektivy rodičů.

Ale stejně je nejzábavnější sledovat ty malé, jak píšou Ježíškovi a jak se na to všechno těší a jak rodiče i sourozenci musí dávat pozor na to, aby se neprořekli, vše musí být věrohodné. Já osobně tuto zkušenost nikdy neměl, jelikož můj bratr je o deset let starší než já. Zato naprosto

přesně si vybavuji tu dobu, kdy já byl ještě „škvrně“ a věřil na Ježíška.

Ale jak vlastně vypadá? Já jsem si ho vždy představoval jako tlustého dědu v červeném, který chodí komínem nosit dárky. No jo, ale my nemáme stromeček tam, kde máme komín. Kdo nám je tedy nosí?! Často jsem nad tím přemýšlel, ale nakonec jsem se odhodlal a šel se zeptat mamky. „Víš, Daníku, ten pupkatej strejda v červeným chodí jenom v Americe, víš. Tam, kde dostávají dárky až druhý den, až 25.prosince“, tehdy pravila mamka. Dozvěděl jsem se, jak chodí Ježíšek oknem. Uvěřil jsem tomu, ale jednou, když jsem si napsal dopis pro Ježíška a chtěl ho dát do okna ve svém pokoji, mamka pravila: „Víš, musí to být v kuchyni, tam, kde v noci nikdo není, aby Ježíška nevyrušil.“ Bylo mi asi šest a v tu chvíli mi začalo být něco podezřelé.. Když Ježíšek chodí oknem, tak proč nemůžu mít dopis pro něj u sebe v pokoji? Proč musí být v kuchyni? Postupem času se mi rodiče snažili namlouvat to, že Ježíškovi jen pomáhají, to jsem jim taky jeden čas věřil, ale i to přešlo. Já si Ježíška, údajného „dárko-nosiče“, představoval vždy jako ducha, něco jako Aladina. Taky v mých představách neměl nohy, ale byla to taková bublina, neměla obličej, ani ruce.

I přes to všechno mám Vánoce celkem rád. Má peněženka sice radikálně zhubne, já naopak po cukroví a jiných dobrotách přiberu. Dovolím si také formou tohoto článku popřát Vám, čtenářům šťastné, štědré a veselé Vánoce.

PS: „Musíš vydržet a budou i zuby!“

Speierl Daniel VIII.B

Příběhy bezpráví

U příležitosti filmového měsíce ve školách na téma Příběhy bezpráví navštívila deváté ročníky naší školy paní Eva Vítová, pamětnice 2. světové války a komunistického režimu.

Paní Eva Vítová se narodila roku 1930 v Plzni. Když skončila válka, bylo jí 15 let.

Prý bylo úžasné, když přijeli američtí vojáci.

Když dostudovala, šla pracovat do Škodových závodů, ale potom přišla měnová reforma a z padesáti korun byla najednou jedna. Paní Vítová šla s ostatními protestovat na náměstí, ale když viděla, že to nemá smysl, vrátila se do práce. Jenže druhý den si pro ni přišla bezpečnost a celý den ji držela v izolaci. Až o půlnoci si pro ni přišli a odvedli ji do auta. Myslela si, že ji vezou domů, ale místo toho skončila v Borské věznici.

Měla být ve vězení tři roky.

Když došlo na soud, všichni si vzali obhájce, ale ona jako jediná si řekla, že se obhájí sama, protože přece nic

neprovedla. Nakonec byla odsouzena na jeden rok. Ve věku 23 let byla odvezena ji na nucené práce do Rakovníku, kde vyráběla dlaždičky. Asi dva dni před propuštěním jí nabídla spolupráci sSTB, ale ona odmítla. Po propuštění dělala hodně prací, dokonce až v Brně jezdila s jeřábem.

V roce 1968, kdy jí bylo 38 let, jela s tatínkem do Itálie, ona už se ale nevrátila. Utekla do Německa, dojela do tábora pro utečence a tam jí sehnali práci v klášterním hotelu, kde pracovala jako pokojská. Potom se stala recepční. Jednoho dne ji varoval opat místního kláštera, že ji zde hledá STB, proto odjela a schovala se, a tak ji nenašli.

V Německu už zůstala, pracovala zde, hodně cestovala, na Německo má dobré vzpomínky.

Do České republiky se vrátila, protože byla ráda, že se tu změnila politická situace a protože se pořád cítila být Češkou.

Prakticky půlku života strávila v Německu.

Paní Vítová říká, že člověk nesmí mít strach a někdy musí být i trochu drzý. Neměl by však nikomu ublížit.

Zdůrazňovala, jak bylo důležité naučit se cizí jazyky (sama uměla německy a anglicky a dorozuměla se italsky).

Paní Vítová je moc milá paní a jsme rádi, že nás navštívila.

Myslím si, že jsme si odnesli hodně nových poznatků.

Daniela Stuchlá, IX.B

Osudová láska

Ahoj!

Jmenuji se Sára a je mi 14 let. Budu vám vyprávět příběh, který se mi stal.

Nedávno jsem se rozešla se svým klukem. Jmenoval se Filip a byla to moje první láska. Znamenal pro mě všechno a klidně bych pro něj i umřela.

Takže si myslím, že si dovedete představit, jaké to pro mě bylo, když mi řekl:

„Promiň, ale mám jinou. Neuraz se, rozejdeme se... Ale prosím, nebraň mi v mém štěstí.“

Ale na mé štěstí samozřejmě nepomyslel.

Ze světa se mi v ten den vytratilo všechno štěstí i to, pro co jsem žila. Svět jsem měla šedivý.

Zkoušela jsem bez lásky vydržet, ale byla jsem na ni už tak moc zvyklá, že to prostě nešlo.

S Filipem jsem chodila dlouho.

Bylo mi do pláče.

Jak už jsem řekla, pro mě žít bez lásky nejde. Proto jsem se vrátila do starých časů. Jenže i když jsem se líčila výrazněji, nikoho jsem si nenašla. Takže jsem začala randit na facebooku.

Jednoho kluka jsem tam našla. Docela se mi zamlouval. Jeho

úsměvu jsem odolat nemohla.

A tak jsem mu hned napsala a doufala jsem, že budu mít štěstí.

Za pár dnů mi odepsal. A pozitivně!

Byla jsem šťastná. Nejvíc ale, když jsem si domluvili sraz - v sobotu v poledne v městském parku.

Ale pár dnů poté, se o mě záhadně začal zajímat Dominik z naší třídy. Ale to já neřeším!

A tak jsem v sobotu jsem šla do parku, kde jsme se měli sejít. Otevřela jsem si POPCORN (dívčí časopis) a zrovna jsem si chtěla přečíst módu, když mi někdo zakryl oči.

„Kristiáne!“ vykřikla jsem.

„Ahoj, Sáro, tak co, jdeme na pizzu?“

Tak jsme si vychutnali skvělý oběd. Byl opravdu výborný, mňam!

Po obědě jsme se procházeli po městě a blíže se seznámili. Jako v pohádce...

Večer jsme zašli na večeři.

Loučení bylo tedy hodně těžké, ale Kristián mi řekl:

„Všechno krásné musí jednou skončit, aby mohlo začít něco nového, ještě hezčího...“

Opět jsme si s Kristiánem psali po facebooku několik dnů, než jsme si domluvili schůzku v neděli o týden později - u něj doma.

V neděli, kdy jsme se měli sejít, mě taxi odvezl až k nim domů. Mnohem klidnější místo než u nás v paneláku. Tak jsem přišla k domu, kde údajně bydlel, a zazvonila. Nikdo mi nepřicházel otevřít. Tak jsem zazvonila znovu. Stále nic. Zvonila jsem ještě, ale nic se nedělo. Snad zapomněl... Později jsem se dozvěděla, že nezapomněl. Něco horšího.

Před hodinou a půl ho přejelo auto. Doslova. Byl to pro mě hrozný šok, když jsem s jeho rodiči (se kterými jsem se seznámila dříve) smutně sledovala přes sklo jeho tělo, u kterého byly neustále nějaké sestřičky.
„Proč, Kristiáne, proč zrovna tobě???”
Začala jsem plakat.

Tak jsme tam jen tak stáli a pozorovali to tělo celé obvázané. Byl v opravdu mizerném stavu a srdce mu bušilo čím dál pomaleji.

A nakonec:
Čas umrtí:

15:26

A nyní mi už podruhé zčernal celý svět. Dnes to bylo ještě horší. Filipa jsem ještě někdy mohla vidět, ale Kristián už se na mě nikdy neusměje, nikdy mě nepozdraví a nikdy se svými rty nedotkne mých.
To je prostě konec... Kristián je mrtev. Proč je svět tak krutý???

Tak jsem šla po hřbitově s Kristiánovými rodiči a jeho

nejbližšími. Vložili jsme jeho urnu do hrobu, zapálili svíčku, vyřkli modlitbu. Nejčernější okamžik v mém životě.

Už to dál vydržet nešlo. A tam jsem jednou došla k jeho hrobu, v ruce ostrý nůž.

„Kristiáne, proč? Proč jsi mě jen opustil? Snad se... Snad se brzo shledáme. Odpust' mi.“

Ale vedle sebe jsem náhle slyšela výkřik:

„Ne, nedělej to!“

To byl jen Dominik, ten z naší třídy. Ani nevím, jak jsem ho přes slzy rozpoznala. V ruce měl prak a vystřelil z něj kamínek, který směřoval na můj nůž. Strefil, ale pravděpodobně na opačnou stranu. Cítila jsem na břicho obrovskou ránu a bolest a všude byla moje krev.

Zrak se mi rozmazával a všechno jako by se slívalo dohromady. Vyčerpaná a oslabená jsem padla na hrob mého zesnulého přítele a pak mě někdo otočil a já slyšela slova:

„Sáro, neumírej mi, miluju Tě!“

A něco se mi tenkrát zdálo.:

Kristián zalitý bílým světlem ke mne přišel a objal mne. Chtěla jsem na něj křičet, volat, říct mu at' se vrátí = nešlo to. Každý, myslím ten pocit zná, že ve snu prostě najednou nemůžete mluvit.

„Sáro neutíkej před štěstím.“ říká mi a pokračuje:

„Dominik Tě z celého srdce miluje. Prosím, buď šťastná a netruchli pro mě věčně. Žij! Pro mne...“

Pak se mi z očí začaly valit slzy jako hrachy a Kristián mi dal ruku na čelo. Něco se bíle rozzářilo, Kristián zmizel a já zavřela oči.

„Kristiáne! Kristiáne, kde jsi?“

Probrala jsem se. Párkrát jsem zakašlala a pak jsem se chtěla zvednout, ale nešlo to. Strašně mě bolelo břicho. Vedle mě byl noční stolek a na něm kytice růží. Pomalu jsem si uvědomila, co se stalo. Trápila mě bolest na břicho, po jizvě, tedy to jsem si myslela, že je tam jizva, nebo alespoň škrábanec.

A teď mi to došlo. Byla jsem v nemocnici! Vedle mě, za mnou ba i přede mnou byly různé přístroje. Na židli o kus dál sedí moje maminka a dívá se na mě. Vypadala velice šťastně. Hned ke mně přišla, objala mě a lípla mi pusou na tvář. Vyprávěla mi, co se stalo. V komatu jsem byla necelý týden. Operovali a hlavně mi zašivali břicho. Naštěstí to nebylo smrtelné.

V tu chvíli se otevřely dveře a vešel Dominik s kyticí gerber. Přispěchal ke mně a vyprávěl mi, co se stalo. Já mu všechno odpustila, samozřejmě.

Za pár dnů mě pustili z nemocnice. Chodím teď s Dominikem a jsem šťastnější než kdy před tím. Na břicho mi ta jizva zůstala. A víte co? Jsem za ni ráda. Připomíná mi to, co jsem prožila.

Ale na Kristiána nikdy nezapomenu!

Lucie Matějková, VI.A

Marta Jandová

Marta Jandová. Češka s německou kapelou a anglickými skladbami. Skupina Die Happy v Čechách není příliš známá, zatímco v Německu dobývá hitparády!

Ted' ale něco k Martě a k vzniku kapely.

Marta Jandová dcera zpěváka Petra Jandy se ke zpívání dostala zcela náhodně, nikdy nechtěla zpívat a hrát, chtěla být tlumočnicí. Po smrti matky ji bohužel jako tlumočnici nevzali a tak odjela na rok do Německa za přítelem. Tam spolu založili skupinu Die Happy a o pár měsíců později se vzali, jelikož Martě v Německu končilo vízum. Martě se ale v Německu moc líbilo, měla zde manžela, kamarády a svou kapelu. Bohužel, ale manželství nevydrželo..

V roce 2001 Martu zasáhla další tragédie, zemřel ji bratr Petr. Marta zůstala v Čechách s otcem. Získala roli v muzikálu Mona Lisa. Napřed tedy jen roli sestry Mony Lisy "Margeritu Amadori", ale po odchodu Ivety Bartošové dostala i hlavní roli Mona Lisu, ve které se jí velmi daří.

O dva roky později v Čechách našla další lásku, německého popového zpěváka Sashu. Ale bohužel, ani tento vztah nevydržel, v roce 2008 se po pěti letech rozešli. V roce 2009 Marta přijala nabídku k účinkování v československé superstar jako porodkyně. Po skončení soutěže dostávala nabídky k rolím v muzikálech . Pracovala v německu i tady. Se svou kapelou jezdila po koncertech.

V roce 2010 se stala porotkyní v německé pěvecké soutěži a to v Pop Stars.

Nyní Marta s kapelou účinkuje i v Čechách bydlí v Praze na Vinohradech, odkud má z dětství ty nejlepší vzpomínky. Má dva pejsky Kašpara a Katze, vydala nové album Red Box a doufá, že konečně najde někoho s kým stráví zbytek života a založí s ním rodinu.

Kristýna Žaludová, VII.A

O Skřítkovi Plivníkovi

V jednom vysokém domě na kraji města bydlela rodinka se dvěma dětmi. Vůbec netušila, že v domě nejsou sami. Ráno co ráno se navzájem obviňovali z nepořádku na zemi - tu kousky chleba, tam kousky salámu či ocucaného bonbonu. Když už toho měli dost, nastražili past. V noci je probudil nářek: "Au, au, pust'te mě!" V pasti se svíjel malý skřítek přichycený za šos fráčku. V ruce držel kus okurky a plival ji kolem sebe. Všem slíbil, že přestane plivat, ale jméno Plivník mu navždy zůstalo.

Eliška Průšová, VI.A

